

regnskabet for 1891—92. Ordføreren for Landstinget var den Gang den nuværende højtærede Justitsminister. I vedkommende Statsrevisionsbetænkning skrive Statsrevisorerne: „Angaaende Understøttelserne har man forespurgt hos Ministeriet om de opførte Personers tidligere eller nuværende Tjenesteforhold, og da det fremgaar deraf, at de 4 første ere faste Kopister i Udenrigsministeriet, er Kontoen saaledes for deres Vedkommende benyttet til en Lønningsforbedring, hvilket Statsrevisorerne ikke finde er i sin Orden.“ Landstingets Ordfører, den nuværende Justitsminister tilføjer: „Udvalget kan tiltræde Statsrevisorerens Bemærkning“, og det skete ogsaa under Behandlingen. Det viser sig altsaa, at Ministeriet ikke har givet sin daværende Ordfører i Landstinget tilstrækkelige Oplysninger til Forstaaelse af denne Sag, hvilket den højtærede Justitsminister ganske sikkert meget vilde beklage, hvis han var til Stede her i Salen. Men det er altsaa ikke korrekt, naar den højtærede Minister tilføjer, at man ikke har protesteret siden 1882—83, det har man jo nemlig gjort. Med Hensyn til de overbebyrdede Konsuler var mit Spørgsmaal dette, hvori Overbebyrdelsen bestod, men jeg skal for øvrigt ikke komme videre ind derpaa.

Endelig skal jeg til den højtærede Kultusminister gøre nogle enkelte Bemærkninger. Den højtærede Minister urgerede meget stærkt, at Aandssvageanstalterne ere en selvejende Institution. Ja, det ere de blevne, men den ærede Minister kan jo ikke være uvidende om, at de faa et betydeligt aarligt Tilskud paa Finansloven, og det staar jo i Rigsdagens Magt at gribe ind og nedsætte dette Tilskud. Jeg havde fremsat mit Spørgsmaal saavel i Betænkningen som her i Salen for at invitere den højtærede Minister til en Udtalelse om, hvad det er, han tilsigter med disse Direktionsforhold. Den ærede Minister oplyser nu om, at han tilsigter at sammenmelte de 2 Direktioner og haaber at kunne overvinde Vanskelighederne dermed i Løbet af næste Finansaar. Nogen nærmere Begrundelse af, hvorfor han ønsker denne Sammensmeltning, og hvorledes den skal ske, er ikke given, men jeg antager, at den ærede Minister ved Tid og Lejlighed vil forhandle med Tinget derom.

De 2 næste Punkter ere altsaa allerede opfyldte: Spørgsmaalet om Kapitalbalancen og om Forudbetalingen. Derimod vil jeg dog meget bede den højtærede Finansminister, naar han paa ny optager

de lovede Overvejelser med den højtærede Kultusminister vedrørende Gældsspørgsmaalet, om at stille sig saa velvillig paa dette Punkt som muligt. Det kan jo ikke være Tinget ligegyldigt, at Aandssvageanstalterne arbejde med Penge, som ere dyrere end fornødent, thi derved kommer Statsbidraget de Kapitalister til gode, der have laant Anstalterne Penge, i Stedet for at Hensigten med Statsbidraget selvfølgelig er den, at det skal komme Børnene og Børnenes fattige Forældre til gode. Der er endnu blot tilbage med Hensyn til den højtærede Ministers Bemærkninger det sidste Punkt, hvor den højtærede Minister mente, at jeg vilde true ham ved at henviser Sagen til Finansudvalget, og i den Anledning stærkt fremhævede, at Finansudvalget ikke for Ministeren var nogen Bussemænd. Det glæder mig; thi det er kedeligt, naar Finansudvalget er dette for en Minister. Jeg skal saa opfylde den højtærede Ministers Ønske og meget alvorlig henviser til Finansudvalget det Spørgsmaal, som gentagne Gange har været fremsat i Statsrevisionen og i Rigsdagen. Det er dette, om det vedblivende er rigtigt, at Kommunerne og private betale mere, end hvad der er nødvendigt til Aandssvageanstalterne, for at disse kunne lave Nybygninger, og for at de kunne opsamle Kapitaler. Thi den højtærede Minister er jo ikke ukendt med, at man har stillet i Udsigt, at saadanne Anstalter som Aandssvageanstalterne maatte have en opsamlet Kapital at støtte sig til. Det strider mod Forudsætningerne for det Statsbidrag, som tilskrives Anstalterne paa de aarlige Finanslove, og derfor vil Spørgsmaalet forhaabentlig nu blive optaget der. Jeg har læst den højtærede Ministers Tale i Landstinget igennem, og hvis den højtærede Minister hørte, hvad jeg sagde i Gaar, kan han ikke være i Tvivl om, at jeg kender Forhandlingerne i Landstinget. Jeg har ikke sagt, at jeg ikke kunde finde den højtærede Ministers Udtalelser forstandige — jeg brugte for Resten Udtrykket rationelle — jeg har sagt, at jeg ønskede, at den højtærede Minister, hvis han vægrede sig ved at gaa ind paa dette ofte gentagne Ønske om Nedsættelse i Prisen for Asylister, vilde give en rationel Begrundelse af denne sin Vægning. Denne rationelle Begrundelse har jo den højtærede Minister ikke givet, den højtærede Minister har overhovedet ikke givet nogen Grund for sin Vægning her i Tinget, og den Grund, den højtærede Minister gav i Landstinget, er jo en Grund, der ikke vedrører selve